

pel que fa a *Sispony*, en aquest hem de veure un NP aquità, de la sèrie dels en -BONNI, -BONX: (*Ennebonx*, *Seniponis*): cal partir anàlogament, de *SENIPONNIS, on la seqüència de -s causava l'ensordiment de la següent oclusiva, B → P, segons la regla basca.

Heus aquí per què sospesava si també en *Lesbons* podíem sospitar un NP aquità hipotètic dins aquesta sèrie; potser alguna cosa com *LEDEBONNIS, amb metàtesi a *Lebedonnis. Fins i tot em temptava fer una hipòtesi anàloga per al nom d'un poblet de Coserans, *Larbont*, en el límit del País de Foix (petit, 100 hab., a 8 k. de La Bastide de Serou, entre Foix i St. Girons); aquest sí que podria ser un nom aquitànic com ara LARRE-BONNI; guardem-nos, però, de pendre-ho gaire seriosament, quan no en tenim cap dada històrica.

En tot cas, tot això són construccions complicades, enterament hipotètiques, ben fundada només la relativa a *Sispony*. Però en *Lesbons*, tot ens en dissuadeix: la vista i construcció del lloc i la guia de les mencions antigues, que no són mai -bons sinó -DONS; i notem també que amb -NN doble el resultat hauria estat -ny en català (com en *Sispony*), o -nys, i mai hauria estat possible que hi hagués antigament -ós. Tot obliga a mantenir com a bona l'etim. LAPIDONES.

Bonsom(s), *Bonveí*, *Bonvilar*, V. BON- adj. *Bonviure*, V. *Biure*

BONY

Cim pirinenc, de forma aplatada, V. *DeCat* II, 92a 22b12, i n. 1; a València 'propietat subjecta a un gros deute' (p. ex. a Xilxes XIX, 198a17); a Men. *Na Bony*, roca cóncava te. Ciutadella, eufemisme per *Na Cony* (XL, 200.9).

La Bonya, V. *Bona* ar. *Boquelles*, V. *Boca*

BÓQUER

Mallorquí vol. I, 72-73 (la nota de Hübner, és en BSAL III, 45a). Un *Bn. Cavabuquina* sembla ser un sarraí, que fa colla amb altres tres, en doc. mall. de 1271 (BSAL VIII, 171): viurien tots quatre amagats en una cova, cava o cala de *Bóquer*? O en una on hi havia bocs de cabirols o bé bellmarins?

Mas Boquera o *d'En Boquera*, V. *Boc*

El BOQUERS

És discutible l'origen del nom d'aquest veïnat agr. a St. Bartomeu del Grau, comarca de Vic; per més que les aparences eren que vingui de *boquer* 'carnisser' (V. supra, s. v. *Boc*), directament o no. Hi he passat 1935, i és unes 2 h. al S. de St. Bartomeu, al peu E.

de la serra que parteix aigües entre Ter i Llobregat, 10h55 al N. del Coll de Fontfreda, per on passa aquesta serra el camí de Vic a Oristà (Lluçanès): oït *al bukés* a les mateixes cases; id. 1920 (Casac.) a Vic i a St. B. del Grau, on indicaven com usual encara la grafia *Alboquers* o, segons altres, *El Boquers*.

Per la pron. actual no fóra difícil creure que *al* sigui aquí l'acostumada reducció oral de *als* davant mot d'inicial consonàntica, fet molt estès en aquesta comarca, i de vegades predominant, si la consonant és sonora; p. ex. en la conversa pagesa se sent *el barrancs*, *el darrers*, *el garrots* (més sovint que *els b.*, *els d.*, *els g.*). Reducció consumada en un altre NL osonenc: *Els Pens* > *Alpens*, i fluctuant a la inversa un *St. Martí d'Albars* > *del Bas*. A base de *boquer* hi hauria, en efecte, una explicació ben raonable.

A la documentació medieval vigatana, amplament extractada per CCandi (*Mi. Hi. Cat.* II) segons el ric Manual de la Cúria Fumada, fan un gran paper la *boqueria* o *bocateria* 'carnisseria' (*DECat* II, 17a23 ss.) junt amb les quals figuren sovint els carnissers, sens dubte dits en cat. *boquers*, encara que en aquells docs. en llatí figurin sota la disfressa, *macellarius* (p. ex. *macellarius*, a. 1231, *Mi. Hi. C.* II, 409), com també de vegades hi ha *macellum* en lloc de *boqu(at)eria*. Fóra versemblant, doncs, que en aquest veïnat proveïdor de la veïna ciutat de Vic, hi hagués aquests boquers que criaven la carn per a la ciutat.

Però hi ha uns documents que desmenten clarament aquesta etimologia. Ja en la dada més antiga que apareixia del nom d'aquest llogaret, que formava llavors una petita parròquia, figura escrit *Albochers* en la segona de les llistes parroquials de la diòcesi publicades per A. Pladevall (*Bol. Arqueol. Tarrac.* 1971, p. 371, núm. 276) en la llista núm. 2, i *Albocers* en la núm. 1 i núm. 3 (p. p. «*Osona*»): totes tres són llistes molt antigues escalonades des de fi S. XI al XII o XIII. Donant peu a sospitar que el nom vingui d'una base amb ALB-, i no de *boquers* + l'article *els*.

En efecte tenim ara una prova decisiva d'aquesta altra etim., en un arcaic doc. de 964, primera data d'aquest NL: «in comitatu Ausona, in terminio de villa que vocant *Albucharios*» (*Dipl. Car. Vic.*, § 360, p. 302).

Serà, doncs, probablement un derivat de ALBUS, -A 'blanc'. Així també s'albirava una fàcil explicació morfològica. Encara que no sigui tan evident en l'aspecte semàntic.

Podríem pensar que es derivi del nom de la planta 'gamó, asfòdel', ll. ALBUCUS, però no hi lliga la conservació de la -c- intervocàlica; les formes romàniques que aplego a l'art. *albó* del *DECat.* (I, 155b17 ss.), suposen ALBUCIUS, -UCIONE, totes: moss. *abuçu*, a-arag. *aboθo*, rbg. *albessó*, -issó, gc. (Aran, Comenge) *aubisson*; res no hi ha aquí que postuli una -cc- doble; encara ens atreviríem potser a suposar una variant *ALBUCCUS (tal com alternen SABUCUS i -UCCUS), per més que aquí fos arbitràriament, però ens ho treu del cap la grafia unànime amb -bo- i no -bu- en totes tres llistes antigues (*o/u* no es confongueren mai en cat.